

заедно

енория
"Св. Павел от Кръста"

брой 62 - март 2009

“И като възлизаше Иисус за Иерусалим, по пътя взе насаме дванайсетте ученици и им рече: ето, възлизаме за Иерусалим, и Син Човеческий ще бъде предаден на първосвещениците и книжниците, и ще Го осъдят на смърт; и ще Го предадат на езичниците, за да бъде поруган, и бичуван, и разпнат; и на третия ден ще възкръсне.” (Мт 20, 17-19)

ВЕЛИКДЕН

Пътувайки по света на много места срещаме поставени кръстове. Те са много различни, дървени, метални, сребърни, боядисани или ръждясали. Поставени са на разклонения на пътищата, на кръстовищата, в планината, висят по стените в много къщи, апартаменти, в самите църкви. Виждаме ги понякога в офисите на работните места. Носим ги и вътре в нашите сърца. Това са най-тежките за носене кръстове според нас.

През великата седмица ще вървим с Исус по пътя на Голгота. Ще съзерцаваме събитията, които промениха логиката на света. През времето на нашето съзерцаване ще влезем първо в Горницата, където наблюдавайки и следвайки Бога ще се научим от Него на начина на служба и на кротост. Исус, Цар на вселената е който се покланя пред човека, за да му измие краката, както слугата на господарят си. Искал е и ние да се наведем над нашите братя и сестри и да се научим от Него на скромността и дълбочината на службата. *„И тъй, ако Аз, Господ и Учител, ви умих нозете, то и вие сте длъжни да умивате нозете един другиму. Защото ви дадох пример, да правите и вие същото, каквото Аз ви направих”* (Йо 13,14-15). Само в жеста на смирението можеше да се роди Евхаристията. Само в кротост и чистота на сърцето Господ можеше да ни даде своето Тяло и Кръв. Даде себе си в нашите човешки и слаби ръце, които са склонни да правят велики и добри дела, но същевременно лоши и грешни. Бог даде себе си в ръцете на човека, който през вековете на олтара по целия свят осветява хляб и вино. Колко много кротост, скромност трябваше да има Господ, за да каже: *„Това правете за мои спомен”* (Лк 22,19). Продължавайки по съзерцателен път с Исус ще минем през дворците на управителите на тогашния свят, които убедени в своята власт и сила не разпознаха влизащата Светост. Светостта беше точно до тях в скромност и покора, но те не са

си я представяли така. Човекът сам си е сътворил образ на съвършенството, който много често е много далеч от образа който ни даде Бог. И човекът повярвал в това създадено него съвършенство-светост. В същото време Исус учи на съвсем други неща: *„Който, бидейки в образ Божий, не счете за похищение да бъде равен Богу; но понизи Себе Си, като прие образ на раб...”* (Фил 2,6-7).

Съзерцателният път с Исус води по тесните йерусалимски пътеки. Исус носи на раменете си кръста, тежък кръст който е напоен с греховете на цялото човечество. Носи го сам, без излишни думи, бидейки на края на своите физически сили. Никои ли не можеше да му помогне? Страх, немощ или просто безразличие? Защо имайки толкова много приятели и правейки през целия си живот добро за другите, в тези болезнени моменти е останал сам?

Кръстния път води към Голгота. Там Исус се върна в дома на Отца си. Беше подготвен за тази среща. Знаел е, че е изпълнил своята земна мисия и своето звание. Ако беше направил нещо друго, дори велико нямаше да бъде послушен на Отца си. Увиснал на кръста Той гледа към тези които е обичал до края. Да обичаш до свършека на света означава да не оставиш за себе си нищо. Абсолютно нищо! Исус *„...по вид се оказа като човек, смири Себе Си, бидейки послушен дори до смърт, и то смърт кръстна...”* (Фил 2,7-8). Да съзерцаваме често това събитие. Да гледаме кръста! И гледайки разпнатия на кръста Христос, да си зададем основния въпрос: какво съм направил за Исус, какво правя за Исус и какво би трябвало да направя за Него?

Господи дай ми сили за да повярвам, че ти си пътя, дай ми светлина, за да не се загубя в тъмнината, дай ми кураж, за да се върна към Теб, дай ми скромност за да стана пред себе си в истината. И на края, Господи, моля Те, дай ми упование и надежда, че след нощта на кръста идва винаги зората на Възкресението.

Честит Великден!

Сестра Йола

Павел: кой беше той? 7-та част

Приближава Великден и в нашето запознаване със Свети Павел Апостол искаме да размишляваме заедно с него върху възкресението Христово, което не е второстепенен въпрос, а е основата за нашата вяра: “ако пък Христос не е възкръснал, то празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра... и вие сте си още в греховете” (1Кор 15, 14.17). С тези думи свети Павел Апостол обяснява каква важност отдава на Възкресението на Исус. В това събитие се намира решението на проблема предизвикан от драмата на Кръста. Сам Кръста не е достатъчен за да обясни християнската вяра, напротив щеше да остане само една трагедия. Пасхалната тайна е във факта, че онзи Разпнат на “третия ден възкръсна, според Писанията” (1Кор 15,4), и че това е потвърдено от Традицията. Цялото проповядване се върти около това събитие: тръгва от и пристига до Онзи, Който Отецът възкресява от мъртвите. Въз основа на това Павел може да формулира своята вест: Онзи, Който е бил разпнат, и Който така е показал великата Божя любов за човека, е възкръснал и е жив между нас. Важно е да видим връзката между вестта на Възкресението, така както Павел я формулира и тази на първите християнски общности преди Павел. Тук можем наистина да видим важноста на Традицията, която предшества Апостола и която той, с голямо уважение и внимание, иска да предаде. Текстът на първото послание до Коринтияните подчертава връзката между “приемам” и “предавам”: “Напомням ви, братя, Евангелието, което ви благовестих, което и приехте и в което стоите; чрез него се и спасявате, ако го държите, както съм ви благовестил, освен ако не сте напразно повярвали. Аз ви предадох най-напред онова, което бях и приел, че Христос умря за греховете ни, според Писанията, че Той бе погребан и че на третия ден възкръсна, според Писанията, и че се яви на Кифа и след това

на единайсетте; после се яви на повече от петстотин братя наведнъж, от които повечето са живи доднес, а някои и починаха; после се яви на Иакова, след това на всички апостоли, а най-после от всички яви се и на мене, като на някой изверг. Защото аз съм най-малкият от апостолите и не съм достоен да се нарека апостол, понеже гоних църквата Божия. Но с благодатта на Бога съм това, което съм; и Неговата благодат в мене не беше напразно, а повече от всички тях се потрудох - ала не аз, а Божията благодат, която е с мене. И тъй, било аз, било те, така проповядваме, и вие така повярвахте.” (1Кор 15,1-11). Павел изтъква единението във вестта за всичките вярващи и за всички онези, които ще известяват Възкресението Христово.

Неговата своеобразност в проповядването не е в ущърб на верността на Традицията. Всяка неговата аргументация се движи от общата Традиция, в която се изразява вярата споделена от всичките Църкви, които са само една Църква.

Свети Павел Апостол докато известява Възкресението, не се грижи да представи теоретично тълкуване, нито иска да пише теологически учебник, а иска да отговори на конкретните въпроси, които верните си задават. Свети Павел по този начин, достига до центъра на темата.

Открива същественото: ние сме били “оправдани”, спасени от Христа умрял и възкръснал за нас. Изпъква преди всичко събитието на Възкресението, без което християнския живот щеше да бъде абсурден.

Призори на Великден стана нещо чудесно, удивително, необикновено, но много конкретно, отбелязвано от точни белези, видени от много свидетели.

Също и за Свети Павел Апостол, както и за другите автори на Новия Завет, Възкресението е свързано със свидетелството, на онези които са изживели личния опит на Възкръсналия. Свети Павел, както авторите на Четирите Евангелия дава особена значимост на вярата във Възкръсналия, който остави празен гроб. Тези две събития са много значими: гробът е празен и

Исус се е появил наистина.

Така се създава веригата на Традицията, която чрез Апостолите и чрез първите ученици достига до следващите поклонения и до нас.

Първият резултат е да се проповядва Възкресението Христово като синтез на Евангелската вест и като връхна точка на Историята на Спасението.

Всичко това Свети Павел Апостол представя на различни места и в Деяния на Апостолите и в неговите Послания винаги се открива главното, а именно факта че самият той е свидетел на Възкресението.

Той много често казва: “за надежда и за възкресение на мъртви ме съдят!” (виж Деаян 23,6; Сол 1,9 и сл.; Сол 4,13-18; Сол 5,10).

Но за свети Павел Апостол, кой е смисъла на Възкресението? А за нас?

Павел добре знае, че Исус е Син Божи от момента на неговото възплъщение, но новината на Възкресението, е че Исус е въздигнат и “открил се за Син Божий чрез силата” (Рим 1,4). Исус “смири Себе Си, бидейки послушен дори до смърт, и то смърт кръстна. Затова и Бог Го високо въздигна и Му даде име, което е по-горе от всяко име” (Фил 2,8-9). Затова самия Исус след Възкресението си може да каже на единайсетте че “даде Ми се всяка власт на небето и на земята” (Мт 28,18).

За свети Павел таената идентичност на Исус още повече отколкото в Въплъщението, се проявява в Тайната на Възкресението.

С Възкресението започва проповядването на Евангелието на Христа до всички народи, започва Царството Христово, това ново Царство, което не познава друга власт освен тази на Истината и на Любовта. Възкресението открива окончателно автентичната идентичност на Разпнатия, велико и несравнимо достойнство: Исус е Бог!

Отец Валтер Горра

БИБЛИЯТА Е КАТО...

БИБЛИЯТА Е ОГЛЕДАЛО НА СЪТВОРЕНИЕТО, в него намираме отразено всяко съществуващо нещо. В Библията се открива смисъла за всяко нещо. Всичко в сътворението е научно подредено от Него. Всяко нещо в света, както дърветата и животните, са за да ни свържат с любовта на Бог.

БИБЛИЯТА Е КАТО АЙСБЕРГ, виждаш на повърхността само една десета (това, което четеш, факта, фразата, числото); всичко останало е дълбокият смисъл, който е под водата, но не изплува веднага привидно, бяга от нашето разбиране. Когато се чете Библията трябва да умеем да доловим това, което е скрито под водата...

БИБЛИЯТА Е КАТО МУЗЕЙ, в който са съхранени стари исторически свидетелства. Библията съхранява историята на един народ!!

БИБЛИЯТА Е КАТО ИКОНА, представя блясъка на Божия лик пред погледа на този, който умее да слуша. Слуша откъса и гледа иконата.

БИБЛИЯТА Е КАТО ПЕСЕН И СТИХ, понякога пее за радост, понякога за страдание. Трябва да научим езика на Библията, за да познаваме в дълбочина това, което е скрито в сърцето на човека.

БИБЛИЯТА Е КАТО ГЛАС НА ТОЗИ, КОЙТО НЯМА ГЛАС.

Библията е вика на потиснатите, разговора на бедните, гласа на грешниците. В Библията дори и животните говорят.

БИБЛИЯТА Е КАТО ПАСПОРТ ЗА ПЪТУВАНЕ.

Благодарение на Библията обединяваме далечни светове във времето и във вселената. В Библията се разказват много пътувания.

БИБЛИЯТА Е КАТО КНИГАТА НА ГИНЕС НА ПЪРВИТЕ ХОРА, колко невероятни неща се случват! Един пример? Пророк Данаил прекарва цяла нощ с едно стадо кръвожадни лъвове и не получава дори драскотина!!

БИБЛИЯТА Е КАТО СЪН ЗА ТОЗИ, КОЙТО ВЯРВА В ГОСПОД.

В Библията намираме прекрасни описания на бъдещето. Не става въпрос за един красив афиш за реклама, който обещава, а после не дава нищо!

Библията разказва за един рай, който вече се осъществява тук и сега. Можеш да си се представиш, използвайки точно езика и картините на Библията в един по-справедлив свят.

БИБЛИЯТА Е СИНТЕЗ. Достатъчни са малко думи, за да синтетизираш една идея, едно събитие. Магия на думите!

Библията говори ясно: "Обичайте като братя!" и в тези малко думи се намира замисъла на живота.

БИБЛИЯТА Е КАТО МАТРИЦА, КОЯТО МОЖЕ ДА ОТПЕЧАТА МНОГО, МНОГО СТРАНИЦИ...

В Библията не пише това, което мислим за Бог, а това, което Бог мисли за нас. Всяка история става наша история.

БИБЛИЯТА Е КАТО МАЙКА, КОЯТО КЪРМИ СВОЕТО ПЕЛЕНАЧЕ; знае от какво има нужда, храни го с любов, и му дава повече от необходимото, за да го засити.

БИБЛИЯТА Е КАТО ДОМИНО.

Така функционира Библията: един откъс ни препраща към друг и не се разбира без него. Едно изречение раздвижва мисълта и я води към друга страница.

БИБЛИЯТА Е КАТО ПЕТДЕСЕТ ВРАТИ.

Ако успееш да отвориш една, ще намериш още петдесетина затворени.

Продължи напред: и след всяка отворена врата ще се озовеш винаги пред петдесет затворени. (Казано от един равин).

Сестра Терезита

Първото цвете

В едно планинско село има една много хубава традиция. Всяка пролет се организира състезание между всички жители. Всеки търси да намери първото пролетно цвете. Който откъсне първото цвете ще бъде победител и ще има добър късмет през цялата година. В събитието участват всички: млади и стари. Една година, в началото на пролетта, когато снегът започва да се топи, всички тръгнаха да търсят цвете. Часове търсеха в ниското, нависоко, по склоновете на върховете, но не намираха никакво цвете. Спряха търсенето, когато чуха един вик.

„Тук е! Намерих го!“ Беше гласът на едно дете.

Мъжете, жените и децата затичаха към него, детето пляскаше с ръце и подскачаше от радост. Онова дете беше намерило първото цвете.

Първото цвете, обаче, беше разцъфнало между скалите, няколко метра по-надолу на ръба на ужасна стръмнина.

Детето го сочеше с протегнатата ръка, но не можеше да го достигне защото го беше страх от отворената паст на урвата.

Детето желаше това цвете повече от всяко друго нещо на света. Искаше да спечели състезанието. Всички останали бяха любезни и искаха да му помогнат.

Пет силни мъже донесоха едно въже. Искане да вържат детето и да го спуснат до цветето за да може да го откъсне. Детето обаче го беше страх.

„Не, не!“ - казваше плачейки. - „Страх ме!“

Показаха му едно по-дебело въже. Не пет, а петнайсет силни мъже го дърпаха. Всички го окуражаваха. Внезапно детето спря да плаче. С ръце обърса сълзите си. Всички запазиха тишина за да разберат какво е станало на детето.

„Добре- казва то – Аз ще сляза долу, само ако баща ми държи въжето“.

Посланието на Исус за теб е това:

„Не се страхувай, Отец държи въжето на твоя живот.“

Сестра Терезита

Ремонти

От средата на октомври свикнахме да има скеле в църквата, обхващащо целия централен кораб от пода до тавана. Приближава края на ремонтите на тази част и скелето ще бъде преместено в зоната на олтара. Още малко търпение...

Добрите резултати вече се разкриват пред очите ни.

Благодарни сме на художниците Асен Радев и Венко Вичев, които с добро качество изпълняват работата си, но също и за тяхното внимателно и уважително държане в църквата.

Готвим се за юбилея и самата църква става чрез този “лифтинг” все по-хубава.

Да се приготвим вече и ние всички за този юбилей за да бъдем по-красиви и отвътре.

2010 година:

ще празнуваме три юбилея

Видяхме как с голяма радост отец Ипполито се връща в Русе в края на войната. Обаче финансовата ситуация не е много добра: получил е не повече от 5 Наполеона от Монсиньор Епископа, а е похарчил тази сума за пътуването и за да изпрати пианото и леглата на Сестрите, които тогава са в Крайова. В края на седмицата той остава без пари. И така той започва да продава столовете, пейките и всичко което може, за да може да живее. В Църквата не идва вече никой и ако иска да служи Литургия, трябва да вземе едно българско дете, което посещава редовно училище и което може да изпълнява ритуала на Месата. Един ден след като не намери нищо повече за продаване, а пък е гладен той отива във фабриката, за да посети няколко германски семейства и най-вече това на Пласуриц. Там е силно изненадан. Майката му подава една малка касичка и му казва: „Ето, Преподобни Отче, това е спестовната касичка на моята дъщеря. Всичко, което е в нея е за вас”. Свещеникът благодари и веднага отваря малката касичка и там намира 12 рубли и 48 франка, поставя парите в джоба си и благодари още веднъж на малкото момиченце и на неговите родители и след като обядва, той се завръща доволен в Къщата. С тези пари той може да живее чак до средата на Постното време на 1878г. По това време полските войници започват да посещават по-редовно Църквата и са достатъчно щедри към Свещеника. За Великден един полковник иска един свещеник и Н.В.П. изпраща Преподобния Р.П. Августин Траузинд с нареждане, всичко, което му е дадено, той да предава в полза на семинарията. Изповедите са много на брой около три хиляди и Енорийският Свещеник изслушва определен брой изповеди на войници, за да помогне на Отец

Августин. Това е наистина един впечатляващ спектакъл да виждаш набожността и огъня в очите на тези добри войници. Всеки ден Църквата се пълни с войници, които изпълняват съвсем сами всички функции на Светата литургия. Те пеят и свирят на Хармониум и не могат да се отделят от Църквата. С приближаването на Великден, офицерите искат тържествено Възпоменание за загиналите във войната. Църквата и дори дворът и се изпълват с офицери и войници. След Литургията офицерите питат: “Колко трябва да даваме?”. Енорийският свещеник отговаря “нищо”, той желае да го стори от добра воля. Поляците щедри както винаги, поставят върху масата, кой един империял, кой половин, кой две или три рубли. А освен това те правят на собствени разноски олтар от дърво, който остава в Църквата до строежа на новата сграда, и който им струва 28 Империяла -500 франка - наистина огромна сума за един олтар от дърво, но тогава всичко е много скъпо. Мисионерът подпомогнат от страна на офицерите и полските войници много скоро успява да поправи цялата къща. Това, което е направено за него, е много ценно, тъй като той успява много скоро да даде под наем почти цялата къща. Двете стаи в градината дава на един инженер италианец, който строи мост на Дунав, за да преминават вагоните и му плаща по 3 Наполеона. В останалите две малки стаи, които служат за кухня и трапезария живее един германец, който му плаща по половин Наполеон. А в двете стаи в къщата живеят двама полски офицери, които не трябва да плащат нищо, и въпреки това са много щедри, училището е заето от войници и офицери и дори мазето не е празно, защото някой си Галард държи там консервите си. Нещата продължават така в продължение на шест месеца, а след това трябва да се помисли за нов квартирант тъй като офицерите заминават, Инженерът Италианец също. Енорийският свещеник се оказва отново сам с

един учител. Училището бързо се изпълва с момичета и момчета и той е длъжен да наеме и друг учител и да прехвърли на второто училище стаята долу, която за момента служи за столова. Всеки учител има повече от 50 ученика, всеки от които плаща по 1 рубли. Църквата по това време също е посещавана и Енорийският свещеник проповядва всяка неделя на немски и на италиански. Всичко върви много добре. Една година по-късно Негово Високо Преосвещенство вика Енорийският свещеник в Букурещ. Предава му един важен документ, чрез който го определя за Генерален Викарий на България със седалище в Белене. Мисионерът приема това поръчение, но против волята си, според принципа на подчинението заминава за новото направление (септември 1878г). Той намира селцето развълнувано от интригите на г-н Машинин, Консул на Русия в Русчук. По това време той вече е починал, но смутовете са плод от пръснатите от скука пари. След месец новият Викарий отново заминава за Букурещ, за да моли Епископа да благоволи да го изпрати на някое друго място. Негово Високо Преосвещенство след като изслушва мотивите на Викария му отговаря: “Много добре, откажете се от вашата длъжност и аз ще ви изпратя на друго място. Аз ви направих Викарий, с намерението след това да станете Епископ на България, но ако вие не искате аз приемам вашата оставка”. Бившият Викарий отговаря “аз никога не съм мислил да ставам Епископ , аз не съм способен за това. А сега Монсиньор може да ме изпрати там, където ще му хареса най-много на него”. Мястото на Викария е незабавно заето от Преподобния Отец Бартоломи Панталони, а отец Иполит остава за няколко седмици в Букурещ без назначение. Най-накрая Монсиньор го вика и му казва: “Добре аз искам отново да се върнеш в Русчук, но при едно условие част от Сестрите, които се намират в Крайова трябва да се върнат в Русчук, а вие ще помислите преди всичко

за училището, за администрацията и за управлението му”. “Много добре, Монсиньор, аз ще направя всичко по силите си и се надявам, че Ваше Високо Преосвещенство ще бъде доволен от мен”. “И аз се надявам” - отговаря Епископът, и благославя старият-нов Енорийски свещеник на Русчук и го изпраща. Отецът пристига в Русчук с намерение да приготви помещенията на сестрите. Те пристигат след две седмици. Сред тях и Сестра Агата Нем, която вече е била в Русчук, а останалите са се посветили на религиозен живот в Крайова. И те са: Сестра Клара Джюрович, сестра на Отец Пиер, Енорийски свещеник на Варна; Сестра Елеонора дел Порто, сестра Гертруда, и сестра Едвиге. Сестрите започват веднага и с голямо усърдие работа в училището. Сестра Агата, която е Супериор (Главна) дава уроци по пиано, сестра Клара е учител по немски език, а Сестра Елеонора и Сестра Гертруда по френски език. За Сестра Едвиге остава кухнята. Училището е разделено на немско и френско. След известно време двете училища се оказват много малки и трябва да се помисли отново за строителство. Енорийският свещеник информира за това Монсиньор и същевременно го моли за помощ. Негово Високо Преосвещенство отговаря като му изпраща една обширна и дълга благословия и го дарява с най-хубавите възхвали, но приключва писмото си, като му казва: “аз не мога да ви помогна, тъй като разходите за Катедралата в Букурещ обхващат всички мои приходи”. Въпреки това се започва строителството на крило към къщата.

Нищо не може да спре решителния свещеник, който когато е убеден в добротата на делото за общността, веднага действа.

Отец Валтер Горра

Тайната на Йоан Павел II

На 2 април 2005г, в 21.37 часа (италианско време) в Рим умира Папа Йоан Павел II.

На четвъртата годишина от смъртта му искаме да си спомним за него- чрез тези страници на нашия бюлетин.

Всеки от нас, когато е гледал Папа Йоан Павел II, си е задавал въпроса: от къде Той взема сила за да изпълни дадената му мисия. Особено в края на живота му, когато страдаше толкова много, ние спонтанно се питахме къде е извора на мощта да се бори с човешката слабост. Самите ние, когато сме изгубени в нашите проблеми, притеснения, болки, бихме искали от него рецепта, къде да търсим сила за да се преборим с всичко. Йоан Павел II отклоняваше този въпрос. По време на последното си поклонничество в Полша през 2002г. от Неговите уста излязоха тези незабравими думи: „Има само един съвет, това е Господ Исус. „Аз съм възкресението и животът”. Това означава, че въпреки старостта, въпреки смъртта: младостта в Бога – това ви пожелавам”. Това, че думите бяха изживявани всекидневно, и че Папата беше сигурен в тях потвърждава неговият личен секретар, който е живял край него 40 години. Кардинал Станислав Дзивиш казва: „Когато някой ме пита, каква му беше най-голямата сила и най дълбока тайна, не намирам друг отговор освен този, че това беше молитва и дълбоко съединение с Бога”. Молитвата е общата ценност на всички вяращи. Независимо на колко години сме, от какво семейство произлизаме, каква ни е професията, не можем да пренебрегваме диалога с Бог. В него всеки един от нас получава най много благодати. Много са ни полезни в тази връзка думите

на Сестра Фаустина Ковалска: „В каквото и състояние да е душата ни, трябва да се моли. Трябва да се моли душата която е чиста и красива, ако не, ще загуби своята красота. Трябва да се моли душата която е по пътя към чистотата, ако не, няма никога да я достигне. Трябва да се моли душата която току що се е обърнала към Бога, ако не, ще падне пак. Трябва да се моли грешната душа, за да се очисти. Няма души, които не са задължени на молитвата, защото всяка една благодат се получава чрез молитвата”. За Йоан Павел II, за който целия живот е минал в съединение с Бога чрез молитва, най високо място заемаше Евхаристията, и свързаното с нея обожаване на Светото Причастие. Папата казваше че: „между всички набожни практики първо след тайнставата е обожаването, което е най-мило на Бога и най-полезно на нас. Евхаристията е неограничено съкровище, но не само нейно отслужване е достатъчно, важно е също и нейното обожаване извън светата литургия”. По-голямата част от нас нямаше възможност да бъде в параклиса във Ватикана докато Папата Йоан Павел II се молеше. Сигурно бихме искали да Го попитаме, какво за Него беше обожаването, дали наистина дава плодовете на живота? Не трябва да се притисняваме, че вече е късно за това, че Папата не може да ни отговори повече. В енцикликата за евхаристията можем да намерим Неговите лични опити: „Хубаво е да се спреш с Христос, и както възлюбения ученик да подпреш главата си на гърдите му, чувствайки се докоснат от безкрайната любов на Неговото сърце. Колко пъти мой скъпи братя и сестри аз направих този опит и получих благодарение на Него утеха и подкрепа”. Можем да бъдем благодарни на Йоан Павел II, че ни остави това свидетелство, защото благодарение на Него, разбираме че точно от обожаването на Светото Причастие е вземал сила за да преодолее и да превъзмогне трудностите. Това е голяма поука за нас.

Насърчени от примера на Папата да се постареем и ние да се спрем продължително пред Христос присъстващ в Светото Причастие за духовен разговор, в тихото обожаване пълно с

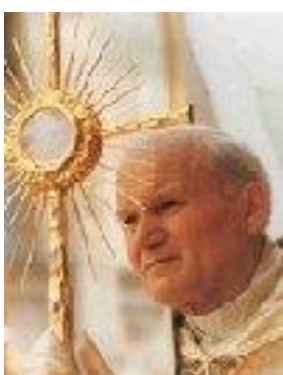
любов. Когато вземем това решение сигурно ще срещнем много пречки, много изкушения. Може би това ще бъде мисълта, че нямаме време за съзерцание, или че тази практика е вече много стара и не ни служи за нищо. Независимо от всичките гласове, които ще искат да ни откъснат от обожаването, трябва да помним, че с благодатта на Бога всичко можем да преодолеем. Важно е, да не чакаме да ни дойде воля да се молим. Най-добре е да решим кога, кой ден да отидем на обожаване, дори това да бъде половин час или 15 минути в църквата.

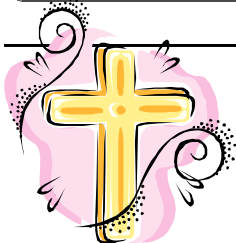
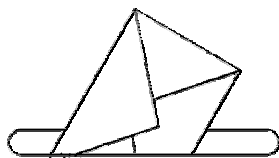
Кляйки пред светото причастие, да осъзнаем, че трябва да се срещнем с Бога. Какво означава това? Да помним думите на Йоан Павел II, които каза в Полша през 1987г. „Сигурно вие мислите: какво иска Папата, който стигнал тука, възкачил се на високо, застанал и гледа? Как можем да се срещнем иначе? За да се срещнем, трябва да се погледнем. Трябва да се вгледаме. И точно това искам да правя да ви се нагледам, но не с очите на тялото, а с очите на вярата, с очите на сърцето”. От тези думи можем да разберем какво е обожаване. Обожаването се ослани в гледането на Исус скрит в Хостията. За Йоан Павел II пример за това нещо е Дева Мария: „Нейния поглед беше винаги пълен с възхитено съзерцание”. От Божията Майка се учим, че от обожаването се стига до съзерцание на тайните на Христос. В съзерцанието ние получаваме благодатта за да познаем по-дълбоко Господа Исуса, това после ни помага да Го обичаме все повече и да го следваме. Всичко обаче зависи от нашата вяра. Чрез обожаването познаваме по-дълбоко не само Бог, а и самите себе си и нашето място в спасителния му план. С чудесни думи всичко това описва един селянин коленичейки пред дарохранилницата: „Вглеждам се в Него, и Той се вглежда в мене”. И Исус иска да се вглежда в нас. Исква да дойдем с нашите притеснения до Него, да ни прегърне. Исква да ни каже за своята любов, да ни утеши, да ни даде сила и да ни покаже пътя по който да вървим.

Много често започвайки обожаване на Христос, усещаме красота на тази молитва, получаваме много благодати. С времето обаче нашия ентузиазъм минава. Става така защото

Бог иска да ни очисти и иска да утвърди нашата вяра, надежда и любов. Точно в този момент се изисква търпеливост и постоянството в обожаването. За това ни говори и Сестра Фаустина Ковалска: „Исус ми даде благодатта да позная как душата трябва да бъде постоянна в молитвата, въпреки изкушенията и отегченията, защото много често точно от такава молитва зависи осъществяването на великите Божий замисли, и ако ние не постоянстваме в тази молитва, пречим на това което Бог е искал за нас и това което иска да извърши в нас. Всяка душа да запомни тези думи. Бидейки в труден момент, душата трябва да се моли повече”. Когато ни обгърне обезкуражение и съмнение да помним мъдрите думи на Йоан Павел II: **„Времето дадено на Христос никога не е загубено време, то е време което печелим, за да дадем дълбок смисъл на нашите връзки с другите и на нашия живот”**.

Сестра Йола

Велика седмица

Всички заедно искаме да изживеем тайната на Страданието, Смъртта и Възкресението на Нашия Господ Исус Христос

НЕДЕЛЯ, 5 АПРИЛ, 10.00 ч.
Връбница

СРЯДА, 8 АПРИЛ, 16.00 ч.
Литургия за осветяване на светите масла
*свещениците са готови да ви изповядват от 15.00ч
и ще продължат и след литургията до 19.00*

ЧЕТВЪРТЪК, 9 АПРИЛ, 18.00 ч.
Литургия за Тайната Вечеря
*Литургията продължава с обожаването на
Пресветото Тайнство на Евхаристия*

ПЕТЪК, 10 АПРИЛ, 18.00 ч.
Честване Страданието Господне
След тази Литургия ще имаме Тържествен Кръстен Път

СЪБОТА, 11 АПРИЛ, 23.00 ч.
ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО (през светата нощ)
ИСУС ВЪЗКРЪСНА

НЕДЕЛЯ, 12 АПРИЛ, 10.00 ч.
ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО (през светия ден)
НАИСТИНА ВЪЗКРЪСНА